

ligger for fra Fleertallet af Fællesudvalget, var opnaaet Noget, som man burde slutte sig til, uden at have nogen væsentlig Frygt for at lægge den videre Bestemmelse i Ministerens Haand, kunde jeg have sluttet mig til dette Forslag. Det er nemlig min Mening, at naar Ministerens Frihed til at bestemme Gagerne er indskrænket til et Beløb af i det Høieste 2500 Rd., kunde man uden stor og væsentlig Frygt gaae ind paa Sagen, efter at der foreligger en saa bethdelig Conflict, at Finantsloven ikke vil kunne komme ud i rette Tid, naar den ikke bliver udjævnet — i modsat Fald vilde jeg ikke kunne gjøre det — men den Betragtning, der leder mig til alligevel ikke at give Forslaget min Stemme, er, at det for mig er et uconstitutionelt Skridt, at Rigsdagen med Hensyn til disse Gager fraskriver sig sin Bevillingsmyndighed for en uberegnelig Tid; thi man kan jo ikke nu sige, for hvor lang Tid denne Bemyndigelse vil komme til at gjælde, som man her vil lægge i Ministerens Haand; det kan blive en Menneſtealder; det kan blive en kortere eller længere Tid; Ingen kan bestemt sige det; men det, at fraskrive sig een Gang for alle for et uberegneligt Tidmaal den Indskyldelse, som Rigsdagen forfatningsmæssig skal have paa enhverſomhelst Udgift, Gage eller Bevilling, er for mig et saa uconstitutionelt Skridt, at jeg ikke dertil kan give min Stemme. Jeg har saaledes nu motiveret, hvorfor jeg her maa undlade at stemme, Noget, som jeg ellers særdeles nødig og næsten aldrig gjør; men jeg har ikke kunnet slutte mig til Indstillingen, og jeg kan ikke stemme for den. Jeg har taget mit Forslag tilbage, og har saaledes nu fra dette Døgn blik for mit Vedkommende trukket mig ud af denne Sag, overladende til det ærede Thing, hvad det maatte ville gjøre.

Indenrigsministeren: Hvad den ærede firdste Tale bemærkede angaaende den af døde Justitsministers Hensigt, forekommer mig ingenlunde at gjendrive, hvad jeg tidligere har anført. Det, at den forrige Justitsminister har udtalt, at Rigsdagen vilde komme til at udøve den fulde Indskyldelse paa Fastsettelsen af Justitsembedsmændenes Lønning med Videre, forhindrer paa ingen Maade, at han, forsaavidt

en Overenskomst ikke blev tilvejebragt, da kunde mene, at det laa i selve den kongelige Resolution, at han var bemyndiget til at lade det blive ved den ældre Tingenes Ordning. Men jeg skal paa ingen Maade insistere dette Punkt videre; hvis den ærede Rigsdagsmand virkelig er af den Overbeviisning, at noget Saadant ikke har været den af døde Justitsministers Tanke, hvis han virkelig tør fastholde det, saa skal jeg ikke gjøre nogen Indvending derimod, saa skal jeg sige, at saa staaer hans Mening i den Henseende ligeoverfor Andres Meninger, som jeg troede, jeg fuldt kunde forlade mig paa. Men, som sagt, naar han virkelig har den nævnte Overbeviisning med Hensyn til den af døde Justitsministers Tanke, og efter hvad han nu har ytret, maa jeg antage, at dette er Tilfældet, saa er det tilstrækkeligt for mig til ikke videre at fastholde den af mig fremsførte Ytring. Hvad iøvrigt hans Bemærkninger angaaer, da kan jeg ikke være enig med ham om det Uconstitutionelle, der skulde ligge i det gjorte Forslag. Sagen er ganske simpel den, at der er Tale om Overgangen fra en bestaaende Tingenes Tilstand til en ny, og at Rigsdagen saa ikke skulde være berettiget til at lægge i Regeringens Haand en Bemyndigelse til at fastsætte Lønningerne, mod at Sportlerne indgaaer i Statskassen, det er Noget, som jeg ikke kan forstaae. Selvfølgelig vil den foreslaaede Bestemmelse faae samme Betydning for Finantsaaret, som om den stod i en Lønningslov, og den Betydning, som Finantsloven iøvrigt har ligeoverfor alle andre Love, som en Anviisning paa Udbetaling af Statskassen, vil naturligtviis ogsaa gjøre sig gjældende med Hensyn til denne Bestemmelse. Forsaavidt den ærede Rigsdagsmand meente, at denne Bemyndigelse skulde strække sig langt ud i Tiden, maaskee omfatte en Menneſtealder, 30 Aar, skal jeg dog bemærke, at her kun er Tale om en Bemyndigelse for næste Finantsaar; den gennem Finantsloven givne Bemyndigelse strækker sig ikke ud over det Finantsaar, hvorom der er Tale, og det gaaer fra 1ste April 1860 til 31te Marts 1861, slet ikke videre. Hvis der ikke skulde blive givet nogen Lønningslov, og hvis der ikke skulde blive givet nogen ny Bemyndigelse gennem Finantsloven, falder Bemyndigelsen bort med Finantsaarets Udløb.